Secretul bine păstrat în spatele contrariilor (I)

On Mai 29, 2013

Redefinește felul în care se raportează ceilalți la tine, astfel încât să surprinzi subtilitățile esențiale care definesc identitatea lor.

Laura Quinn. Mai ieri aproape că nici nu te băga în seamă. Dar acum vocea ei este cu totul alta, mai hotărâtă, mai sigură pe ea, mai motivată. Surprinzător, nu-i așa? Pe fața ei un muchi tresare puternic, o emoție intensă se conturează, iar acest fapt consfințește o legătură cu misterul pe care caut să-l deslușesc de ceva vreme.

Gavin Finch. Îmi îngădui să continui investigația, imaginându-mi lumea acestei femei după felul în care se raportează la mine. Simt că în jurul ei plutește ceva suspect, incriminator, o primejdie. Prea se regăsește în altă parte decât unde ar fi trebuit să fie. Prea mult se apropie de mine, alteori prea mult se îndepărtează. Inconsecvență? Nu știe ce vrea? Sau știe prea bine? Comportamentul ei mă induce în eroare.

Îi face plăcere să aștepte. Simte îndreptată spre ea privirea mea îndoielnică care așteaptă cu nerăbdare acea singulară scăpare, emoția unică și neputincioasă care ar putea-o da de gol. Care ar putea descifra întregul ei istoric și întregul mister al poveștii. Iar eu simt cum se cutremură în prezența mea, îi este groază de ce-aș putea afla. Temperamentul și atitudinea mea de oțel, exigente ca un pumnal amenințător care pătrunde încet, dar sigur în rana deschisă, îi induce o stare latentă.

Palpit de admirație față de autoritatea dinamică a voinței ei, față de multiplele ei fețe pe care le înfățișează în diferite situații. Merită s-o cunosc mai bine, s-o supun în mod special atenției.

Din prima secundă am simțit că este la fel de tare ca și mine. Nu mă va putea niciodată supune voinței ei, după cum nici eu nu sunt sigur că o voi putea supune întru totul voinței mele. Un fel de îndârjire care nu iartă, o voință de a trece peste orice obstacole, o trăire deosebită, o firească supremație de ambele părți.

Asta este ceea ce ne leagă și ne apropie tot mai mult unul de celălalt. Dar în același timp ne împiedică să ne exprimăm adevăratele intenții și gânduri. Unul din noi trebuie să lase de la el, trebuie să aibă o scăpare în acest război provocator al contrariilor. Care va fi acela? *

Leadership: Cum îți exprimi trăirea pe care ți-o asumi într-un context de "schimbare de roluri" când ești pe cale să-ți construiești o identitate redefinită prin intermediul comparației dintre un atribut al celor puternici și un atribut al perspectivei de pătrundere în sfera spiritului pur?

Ce ascunzi superior în tine însuți? Rămâi strâns legat de virtutea de a ridica necunoscutul pe cele mai înalte culmi? Te folosești de un atu constrângător pentru a spori încrederea în tine însuți? Ceva invizibil îți comandă fiecare mișcare?

Leadershipul se poate ridica la înălțime numai atunci când omul iese învingător în lupta cu el însuși. Când îți rezervi timpul și îți asumi riscul de a te apropia de oameni, și de a-i lăsa pe ei să se apropie de tine, se poate întâmpla să pici într-o extremă nefavorabilă. În special în cazul în care ei dețin o anumită superioritate față de tine, această conștientizare a neputinței de a te situa la același nivel cu ei te împinge spre o evoluție nefirească, cu o tendință spre o

stare de dezechilibru.

Pentru a ajunge la acea trăire de a nu mai judeca pe nimeni, Gavin Finch trebuia să-și exprime trăirea de atașament față de cineva, fapt ce ne leagă de ideea că tot ceea ce devii depinde de felul cum te raportezi la ceea ce simți că ești atunci când faci parte din realitatea altcuiva. El își exprimă trăirea de atașament prin asemănarea dintre idealurile sale profunde (dreptate, adevăr, justiție) și valorile cele mai de preț ale Laurei Quinn (mândrie, afectivitate, toleranță, intimitate, respect, protecție și curaj).

Ca să pui în aplicare leadershipul, mai întâi trebuie să te apropii de oameni, să-i cunoști, și aceștia să aibă încredere în tine. Sporirea încrederii în forțele proprii trebuie să se bazeze pe existența unui atu major și a unui fel de a te poziționa deasupra majorității. Nu te ascunde în spatele unor așa zise plusuri de caracter, căci acest lucru poate avea și un efect contrar, determinând o diminuare a stimei de sine, o intensificare a sensibilității.

Să apelezi la inteligența emoțională înseamnă să conferi un caracter durabil trăirii pe care o experimentează altcineva, încât să-ți definești o personalitate integrată în lupta interioară a unui caracter dârz care nu suportă limitările propriei "finitudini".

Imaginea ta deznădăjduită și resemnată în fața implacabilului tău deznodământ, dar și în fața neputinței de-a fi mai mult decât ceea ce ești, are un impact special asupra celorlalți oameni. Singura lor victorie asupra ta, singura lor posibilitate de a te cunoaște mai bine depinde de felul în care te raportezi tu la ei.

Finitudinile care limitează omul sunt acei factori (responsabilități, interdicții, atribuții, nevoi) care îl țin într-un loc atunci când ar trebui să se miște înainte. Îmi amintesc de acest pasaj din romanul "Doctorul Misterios", de Alexandre Dumas. Jacques îi spune Evei: *"Aici, ești cu totul la tine acasă; ușile nu se deschid decât pe dinăuntru. Când le vei lăsa deschise, înseamnă că-mi va fi acordată permisiunea de a intra."*

Ceea ce se întâmplă cu tine în raport cu ceilalți oameni, acea relativă lipsa de comunicare și interacționare care te transformă într-un om cu multiple fețe și contururi, supus tot timpul îndoielii, poate fi foarte destructivă.

Dacă vrei să fii exclus din cercul "suspecților" lasă ușile deschise spre lumea ta, acordă-le oamenilor permisiunea de a te cunoaște mai bine. Cunoașterea reciprocă este drumul de la simpatie la empatie.

Leadershipul este rezultatul articulării unei identități care se redefinește în funcție de persoana cu care intri în contact, în contextul identificării constantelor realității care pot lua valoarea de "atribute ale voinței însuflețită de sensibilitate."

Aceste constante ale realității pot fi: încercarea de a te elibera de presiunile unei situații care te împinge la supunere, ambiția de a trăi o altă existență decât cea personală, faptul de a trăi conform unei porunci a conștiinței sau nebunia de a menține vie iluzia puterii.

Secretul bine păstrat în spatele contrariilor este acel element strâns legat de identitatea ta care generează stabilitate sau instabilitate, putând fi oricând extins și actualizat cu noi opțiuni - până la nivelul inacceptabilului. Căci la un moment dat secretul se poate transforma într-un spectacol lipsit de credibilitate. Iar leadershipul se sprijină doar pe credibilitate.

Ca să surprinzi subtilitățile esențiale care definesc identitatea reală a omului, mai întâi

redefinește felul în care se raportează el la tine.

* Notă: Flawless (2007)"

Source: https://neculaifantanaru.com/secretul-bine-pastrat-in-spatele-contrariilor.html